

Arrest

nr. 149 038 van 2 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 april 2015 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van reeds eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontcrachten. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Iran."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 mei 2015, voert verzoekende partij aan dat zij bij terugkeer naar Iran de doodstraf riskeert omwille van haar bekering. Verzoekende partij betoogt dat ten onrechte geen geloof wordt gehecht aan haar bekering omdat zij nog niet gedoopt is, terwijl geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij nog bezig is met de studie van het Heilig Boek en derhalve pas dan kan gedoopt worden. Verzoekende partij wijst er op dat zij de intentie heeft zich aan te sluiten bij de Jehova getuigen en stelt dat verwerende partij niet motiveert waarom de stukken die zij heeft ingediend niet voldoende zijn.

In de beschikking wordt reeds opgemerkt dat verzoekende partij geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Zo blijkt inderdaad dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze oppert, door het Commissariaat-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden wordt met haar verklaringen dat zij nog bezig is met de studie van het Heilig Boek en derhalve pas dan kan gedoopt worden. In de bestreden beslissing werd op grond hiervan vastgesteld dat, gelet op o.a. het feit dat zij nog niet gedoopt is tot Getuige van Jehova, er in haar geval enkel kan gesproken worden van een interesse in de leer van Jehova en/of het christendom. Daarnaast, en dit inzonderheid, stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekende partij haar kennis van het christendom in het algemeen en van de leer van Jehova in het bijzonder zeer beperkt is, vaststellingen welke door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd.

Op grond van de verschillende vaststellingen, welke verzoekende partij niet ontkracht of weerlegt, en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat het louter hebben van interesse in het christendom/protestantisme geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten, werd door de commissaris-generaal geoordeeld dat verzoekende partij haar verklaringen geenszins overtuigen om van een geloofwaardige bekering te spreken, en zij niet aantoonde dat zij omwille van haar interesse in het christendom concrete problemen zou kennen met de Iraanse autoriteiten.

Verzoekende partij haar stelling dat de verwerende partij niet motiveert waarom de stukken die zij heeft ingediend niet voldoende zijn, mist feitelijke grondslag en elke ernst, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing waarin met betrekking tot de door haar aangebrachte documenten het volgende wordt gemotiveerd:

“Het feit dat u documenten heeft neergelegd die aangeven dat u sinds november 2014 in Antwerpen deelneemt aan bijeenkomsten van de Getuigen van Jehova doen hieraan geen afbreuk (document 1). Indien een asielzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.” (...)

“De vertaling van uw shenasnameh bevat louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Uw overige documenten tonen uw betrokkenheid bij de Getuigen van Jehova aan, maar zijn geenszins van die aard een ander licht te werpen op de vaststelling dat er in uw geval actueel sprake zou zijn van een overtuigende bekering naar het christendom.”

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar vrees voor vervolging en de stelling dat zij de intentie heeft zich aan te sluiten bij de Jehova getuigen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 4 mei 2015 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Iran.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS